

[Glistrup]

Hvordan vil skatteministeren bortforklare dette?

Besvarelse (2/12 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

På et lignende spørgsmål (spørgsmål nr. 42) i 1982 stillet af Ole Maisted (FP) svarede den tidligere skatteminister, Mogens Lykkes-toft, at han kunne tilslutte sig statsskattedirektoratets udtalelse, hvorefter kandidater til amts-, kommunal- og folketingsvalg efter praksis ikke beskattes af et beløb svarende til de udgifter, som af andre er afholdt til personlige valgannoncer.

Også jeg kan tilslutte mig denne ligningsmæssige praksis og tilføje, at det samme i almindelighed vil være tilfældet med tilskud til andre udgifter, der står i naturlig forbindelse med en valgkamp.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Forespørgsel nr. F 6:*

Forespørgsel til miljøministeren:

»I hvilket omfang er den danske regering blevet inddraget i den svenske planlægning og beslutning om atomaffaldstransporterne gennem Øresund og Store Bælt, og hvilke oplysninger har regeringen fået om risici og afbødende foranstaltninger i tilfælde af en ulykke samt om alternative transportmuligheder og alternativ behandling af det radioaktive affald?«

Af Margrete Auken (SF), Dræbye (RV) og Waldorff (VS).

(Forespørgslen anmeldt 23/11 82. Fremme af forespørgslen vedtaget 26/11 82).

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg skal allerede nu gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle dagsordener først vil finde sted i morgen, torsdag den 9. december 1982.

Begrundelse

Margrete Auken (SF):

Den 22. december 1981, altså for mindre end et år siden, kom der indbydelse fra SKI – det er det svenske Statens Kärnkraftinspektion – til sundhedsstyrelsens institut for strå-

lehygiejne om et møde om de svenske planer for en udbygning og systematisering af hele atomaffaldstransportsystemet. Vi herinde må, ud fra den korrespondance, vi har fået adgang til, gå ud fra, at det er første gang, nogen dansk myndighed overhovedet orienteres om sagen.

Mødet blev først holdt 17. februar i år. Det er ikke længe siden. Men vi skulle helt frem til sommeren, før den danske offentlighed og muligvis – det får vi svar på om lidt – også den danske regering fik noget at vide om sagen.

Med en arrogance, der er usædvanlig selv for svenskere, har man holdt Danmark uden for planlægningen og beslutningen. Ved at henholde sig til traktaten om afløsning af Øresundstolden af 14. marts 1857, som fastslår, at de danske gennemsejlingsfarvande er internationalt farvand, som alle kan færdes frit i, var de jo også herligt fri for at belemre danskerne med svære beslutninger om, hvorvidt vi kunne acceptere gennemsejlinger med det farlige stads. De kunne stille og roligt nøjes med at belemre os med affaldet. Så slap de samtidig for at belemre svenskerne med det. Selv om landtransporter sandsynligvis er mindre risikable, da en truende ulykke lettere lader sig afværge på land, kunne de svenske myndigheder risikere at få en farlig masse protester fra deres landsmænd. Danskerne kunne formelt ikke protestere.

Det kan vi, så vidt vi kan se, konstatere at de danske myndigheder heller ikke har gjort i synderligt omfang. Fra dansk side har man uden videre accepteret at lade den gamle Øresundstraktat være den traktat, der regulerer forholdet mellem Danmark og Sverige. Man har ubekymret henholdt sig til de svenske påstande om det nye skib »Sigyn«s helt usædvanlig store sikkerhed og manøvreduktighed og så naturligvis til den helt usædvanlig ringe sandsynlighed, der i atomkraftspørgsmål altid er for, at noget kan gå galt.

Da svenskerne pænt lovede at benytte Store Bælt så meget som muligt – det fremgår af papirerne, at hverken danskere eller svenskere ser nogen synderlig forskel mellem Store Bælt og Øresund – og da de høfligt indvilligede i at fortsætte med at bruge lods gennem de danske farvande og lovede også fremover at orientere søværnets operative kommando om sejladsene, så man rimeligt kunne følge med i, hvad der foregik, og eventuelt tilkalde